76de Jaargang — N° 8

Zaterdag 22 Februari 1930.

AANKONDIGINGEN.

Prijs per regel ..... fr. 1.00
Gemeenschen Alleirlei- in Provincie nieuws ..... fr. 2.00
Aankondigingen en doodsberichten ..... fr. 3.00

Kleine Aankondigingen :
Van 1 tot 4 regels ..... fr. 2.50
Elke regel meer ..... fr. 0.50
Voor meer dan één inlasgeching, prijs dagelijks akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

HERMEL EN REDANT
Drukkerij COLLEF
Postrekeningnr. 84851
Telefoon 19

Abonnementsprijs : fr. 12.50 per jaar.
Vooraf betaalbaar.
30 centiemen het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

De Kerkvervolging in Rusland

EEN PLECHTIG PROTEST VAN DEN H. VADER.

De « Osservatore » publiceert een brief van Z.H. den Paus aan den kardinaal-staatsman van Rome over de ellende in Rusland op godsdienstig en moreel gebied.

De brief begint aldus : « De vreeselijke Godslasterende misdaden, die elken dag nieuw tegen God en tegen de zielen van het Russische volk worden gepleegd en zich voortdurend verscherpen, hebben ons geweldig diep getroffen ».

Op het voorbeeld van Benedictus XV heeft de Paus vanaf het begin van Zijn pontificaat geprobeerd de ellende in Rusland te verzachten, de vervolging te doen ophouden.

Tevens deelt hij mee, dat tot nu toe niet bekend was, dat hij tijdens de conferentie in Genua aan de daar vertegenwoordigde regeringen had voorgesteld, de Sowjet-regering alleen te erkennen, indien deze zich bereid verklaarde de godsdienstige vrijheid in het bezit van de Kerk te verbieden.

Een dergelijk besluit zou ook andere kerken dan de katholieke ten goede zijn gekomen. Men heeft deze punten echter geweerd aan wereldsche belangen, die intusschen beter beschermd waren geweest, indien de verschillende regeringen met de rechten van God rekening hadden gehouden.

Helaas, vervolgt de Paus, is men niet in zijn tusschenkomst getreden. Het is intusschen toch gelukt den patriarch Tychon te redden van den hongersnood, totdat ontzettende miljoenen van de hele wereld 150.000 kinderen redden van den hongersnood, totdat ontzettende miljoenen van de hele wereld 150.000 kinderen redden van den hongersnood, totdat ook medewerkers gedwongen werden hun werk van barmhartigheid te staken, daar hun bevel duizenden onschuldige in den dood dreef, dan ze te laten redden door christelijke naastenliefde. De brief wijst er nog op, dat het tobjewisme voornamelijk de jeugd bedreigd en bederft, laster verspreidt en tegen de menschelijke natuur druischt. De Russische kerk heeft nooit geslaten te bidden voor verbetering van zijzen toestand. Zij heeft zelfs een bijzondere commissie benoemd, die de wereld moet inlichten over de afschuwelijkheden, die het bolsjewisme pleegt.

Nog tijdens het jongste Kerstfeest heeft men in Rusland honderden kerken gesloten, honderden heiligenbeelden verbrand, de feestdagen afgeschafft. Men is zoover gegaan de arbeiders te dreigen hun de broodkaarten te ontnemen, indien zij geen afstand deden van hun geloof.

In alle Russische steden zijn goddelooze carnavalsfeesten gehouden, waaraan de buitenlandsche diplomaten moesten deelnemen, waarin zag in de carnavalsoptocht wagens, waarop de lieden in trieste gewaden het kruis bespotten en bespuwden. Op andere wagens stonden kerstboomen, waaraan poppen, die priesters voorstelden, waren opgehangen ; weer elders werd het kruis door jongelieden op walgelijke wijze bezoedeld.

Men gaat intusschen steeds door met priesters, religieuzen en bisschoppen te vervolgen en te verbannen, den godsdienst uit te roeien en de jeugd te bederven.

Men wil den godsdienst en God zelf treffen.

Wij hebben dikwijls Onze stem daartegen verheven, gebeden en duizenden laten bidden, een speciale commissie voor Rusland ingesteld, gebeden voor Rusland met affaiten verrijkt, de instelling goedgekeurd van conferenties over Russische toestanden is het Oosterscn instituut om de ellende bekend te maken, werk voorbeeld in andere hoofdsteden gevolgd wordt.

Een meer algemeen verherstel echter vereischt de herstelende opleving van de officiele publieke godslasteringen.

Om verherstel te geven en anderen daartoe aan te sporen zal Zijn Heiligheid op den feestdag van St-Jozef, 19 Maart, in de St-Pieter een H. Mis van verherstel opdragen voor zooveel beleedigingen het Heilig Hart aangedaan en voor het zedenheil van de velen, die in beproeving leven en daarna de voorspraak van den heiligen Jozef.

De Paus hoopt, dat de gelooviger van Rome, maar ook het eenpaar en de reisoovergen der heele wereld zich bij dit Offer zullen aansluiten.

* * *

De strijd tegen de kerk wordt voortgezet.

Uit Moskou wordt, via Kowno, gemeld dat van officieele zijde wordt medegedeeld, dat ondanks het protest van het buitenland, en den oproep van den Paus en andere hoogwaardigheidsbekleeders der West-Europeesche kerken, de politieke tentaanzien van den godsdienst ongutwijfeld zal worden voortgezet en dat geenemale protesten geen indruk op de sowjet-regeering maken.

De communistische dictatuur heeft niet tot taak de arbeiders en boeren in den geest van het atheisme op te voeden en er kan geen sprake van zijn dat hierin inmenging kan worden geduld.

Kerkelijke ambtenaren in Rusland, die aan acties tegen de sowjetregeering zullen deelnemen, zullen onvoorwaardelijk worden gestraft.

Het verbond van goddeloozen verlangt een invoer-verbod van bijbels in Sowjet Rusland.

HUISVREDE

Evenals er geen huizen zijn waar nooit of nimmer winddoek doorvaart, evenzoo zijn er geene gezinnen, waar het nimmer trekt of stuift en waar zalige vrede steeds ongestoord op den troon neerzat.

Zie het maar na : ofwel de man is vies gezind, en dan komt er trok door de deur, ofwel de vrouw is slecht gezind en dan is hetweeral trok, ofwel zijn ze 't allen twee gelijk, en dan is het trok op trok.

Doch, verstandige menschen weten het te schikken dat er stuiven noch stormen van voortkomt. Ze zorgen dat het schuitje recht blijft en ze bieden hunne zeilen naar den wind, overtuigd zijnde dat men alzoo telkens klippen noch rotsen in den grond zal loopen.

Vaarwel huisgezinnen die geen toegeven aan boord hebt, en de riemen niet eens verwisselen wilt ! Vaarwel, huwelijksbootjes die het strikte recht voor roer en steven bezit ! Vaarwel wij jonnen u goeden wind ; maar we twijfelen niet, of gij zult lek lopen en uwe overdreven nauwgezetheid zal u den afgrond indrijven !

Maar ja, 't is waar er kunnen geva ken zijn dat het hoofd niet kop wezen en kop blijven ; 't kan al eens gebeuren dat men zijne tanden moet toonen, maar kan het anders even goed gaan, laat den dwang er af ; want bedwongen vrede is doorgaans eene lastige slavernij, een stomme zwijgende tweedracht, eene koppigheid, die de harten koud en moeddoos maakt en hen zoodanig verstoort, dat de laatste liefdesprankels er in uitdooven.

Hangt het zijl naar den wind beste lezers en lezeresen, in andere woorden, doe wat water in den wijn. Dan bedwelmt hij hoofd noch hersens en blijf dat het bloed niet koken ! dan jaagt hij twist noch tweedracht in het hart, dan blijft het kalm in het ordentlijk huishouden, of ten minste de donkere wolken hebben geenen duur.

Je maar, dat is al goed en wel — hooren wij tegenspreken — kan men altijd het hoofd in den schoot leggen ?

Daar is iets van, vooral als men met die menschen et doen heeft, die tijden noch snijden willen en waar geen reden in steekt. Aan zulke stijfkoppen is niets te doen en die lasten wij geerne buiten de kwestie.

Wij bedoelen maar die, welke van tijd tot tijd eene vieze mutsje op hebben en waarbij het na de vlaag, weer zonneschijn wordt. Bij deuilken weet er zeker van, zal men het meest winnen met het zeil maar den wind te hangen en water in den wijn te doen.

Ha ! beeveel huishoudens zouden beter en gelukkiger varen, indien zij elkander wat konden toegeven ! Hoeveelen zou 't leven lichter en dragelijker wezen, hielpen ze elkanders lasten wat goedwilliger dragen !

En denkt niet, man en vrouw, vader en moeder, dat gij alleen die plicht na te komen hebt : — hij lange niet neen : iedereen zoowel de koning als de bedelaar, zoowel de arbeidende meest er als de werkman, wil hij in vrede en vereenigdheid leven, moet doch de vingers zien en toegeven aan degene's het gemeenzaam leven onmogelijk.

Dus, wie ook gij zijn moget, zeeft wat ge doe wat water in den wijn en ge zult beter en genegelijker — door 't leven gaan.

Onze Handelaars

Waarover klaagt de handel ?

Over de fiscaliteit en daar bestaan zeker wel redenen toe. De fiscus is tot in het kleinste hoekje van het handelshuis gedron, een en spreekt er heer en meester.

De oudste vrijheid onzer vaderen treedt hij offerlaat met de voeten.

De fiskus heeft zijn meesterschap willen wettigen met het openbaar belang in te brengen, de arme der schatkist, het spook der nationale bankroet. En men heeft moeten toegeven.

De fiscus heeft eene reeks taksen uitgevonden waar niemand of niets aan ontsnappen kan. Er heeft immers van al die taksen is zelfs een bekendsoel geworden, dat elke handelaar zijn eigen verantwoordelijke ontvanger werd.

Om uit den fiskalen doolhof te geraken zoekt elke handelaar naar brochures en uitleggingen, die hem nog meer in de duisternis van den fiskalen nacht dompelden. De handelaar zoekt maar licht in het berekenen der belastingen en taksen zonder tal die men hem op den nek schuft. Wat hij ook aanvange, wat hij ook doehij kan maar het klawen niet ontwarren.

Zal men eindelijk van hooger hand willen begrijpen dat de vereenvoudiging van het belastenstelsel eene noodzakelijkheid is. Zal de regeering er eindelijk toe besluiten aan den handelaar, aan den neringdoener te toonen wat hij eigenlijk betaalt en ook waarom. Of zal men voortgaan met de kalmste, oddelievoudigste klas der maatschappij als eene nietigheid te aanzien ? Zal men er blijven den zot mee houden door het toepassen van ongehoorde heiten voor misslagen en dwalingen, begaan door de schuld van den onvermeldelijken fiskus zelf.

Is het niet treffend dat de klas der handelaars in aanzien van al die plagerijen, en spotterijen hare kalmte behoudt ?

Moest men het hoedenlijste deel doen tegenover de werkmanskas, dan sprongen de leiders overal op tafel en prestten een krachtdadig verzet aan tegenover de onbeerijpelijke en teergende handelwijze van den Staat, en het ware met reden.

Sedert jaren heeft men jegens de handelaars, jegens de middelklassen eene houding aangenomen die de slimste onder de slimmen niet verrechtvaardigen kan.

En nochtans de handelaars zijn eerlijke lieden, die niet weigeren het hunne bij te brengen tot groei en bloei van het land. Zij dreinzen niet achteruit voor de plicht : het betalen van lasten en ze zijn er hergenaamd niet op uit in zake van taksen den Staat op flessehen te trekken.

Wat de middenklasse met geeht en reden verwachten, is een stelsel van gematigde lasten, gemakkelijk om innen, in plaats van een stelsel te bedenken dat noe eenkel in het land der bolchevisten in zwang is.

BUITENLAND

FRANKRIJK.

Vijftien mijnwerkers onder eene instorting bedolven, en na drie dagen gered. — In een koolmijn te Rive de Gier, nabij St-Etienne, had verleden week eene grondstorting plaats, waarbij 15 mijnwerkers bedolven werden. Onmiddellijk werden de opruimingswerken begonnen, dag en nacht werd er gewerkt, en na drie dagen werden allen levend weggevoerden. Van Donderdag tot Zaterdag waren zij van de buitenwereld afgezonderd geweest. Zielhier wat een der gereden aan een dagbladschrijver verteld heeft :

Het was Donderdag rond vijf uur 's avonds dat we eerskaps het gedruisch eener instorting hoorden. We bekennen gaarne dat we dachten dat ons laatste uur geslagen was, het is geen tachen waarheer op 50 meter diepte der mijn, een distort ng plaats vindt ! Een uur later echter, gaven we er ons rekenschap van dat de verlichtingspijpen niet bezweken waren. De oudste van onze groep had het geluk gehad zich van daar buiten te kunnen als van een soort telefoon. Hierop hoorden we het dofte slagen van pantheuwelen, wat als antwoord kon gelden. We waren dus in betrekkelijke aansluiting met de buitenwereld.

— En hoe hebt ge die eindelijke lange uren in dit gevang doorgebracht ?

Voorzeker niet op een plezierige of gemakkelijke manier, ge kunt het wel begrijpen. Om iemand waren we door wanhoop geboeiend of met hersphrenide hoopvrijheid.

Wekelijks de gebeurtenissen gestolpt dag en nacht, van onze kant, bleven we niet met zekerheid zitten ; we hadden beslotten een eens te wroeten en te zwoegen om toch maar bevrijd te geraken.

Vijftig meesten werkten we aangemaar werzet door de beeven van bloedverwanten, we hadden de dachtspijpen bekwamen ; 't aanmoedigen van dezelfden dag was bij de bent aan de voedingswaren. Vrijdaravond hebben we een lekker eetmaal gehad en op m'n woord, we hebben meer champagne gedronken dan het noodig was.

Te middernacht — en we de Bedeven onzer streek.

Zaterdag morgen waren we door het lange wachten zeer misnoegd. Onze uitverkoren waren blijven staan, daar we in onzen ersten angst, niet aan heropvinden gedacht hadden, zoodat we bepaald niet meer wisten hoeveel dagen we in den schoot der aarde gevangen zaten. Een onzer schatte dat het minstens 8 dagen was ! Ge ziet van hier, hoe bed traag de tijd ers scheen voort te kruipen.

Zaterdag namiddag echter konden we de stemmen onzer vrienden hoorest, we lie van den anderen kant der instorting aan de bevrijding werkten. Hierdoor kregen we weer moed.

Dezen morgen eindelijk was het de grootte, de blijde gebeurtenis. Een laatste slag, de lucht stroomde binnen, de bres was gemaakt. We werden alles als door een bloedsopdrang naar het hoofd getroffen, doordat we al zoo lang in een verpeste lucht hadden verbleven. Het duurde echter heel korten tijd : we voelden ons spoedig herleven en op den buik kruipend, de eene na den anderen, kwamen we langs het smalle gat dat door de instortorte grondmassa's gegraven was, in de heerlijke, vrije, open lucht.

De uitgeslapen koopman. — HOE HIJ AAN TWEE OSSEN GERAAKTE. — Op de beeves van Saussemite, nabij Valdieu, Frankrijk, kwam een beestenkoopman met zijn knecht per auto aangereden. Zij kwamen met den 'n al eenige overen van twee ossen te koopen voor 6.200 fr. De knecht vertrok te voet met de ossen, terwijl de koopman nog lief spreken moeten landbouwer. Nadat er e gesagen uur verlopen was, sprong de beestenkoopman in den auto en reed in goede snelheid weg, zonder de ossen betaald te hebben. De bedrogen boer Lon rolde k licht indienen bij de gendarmerie van Valdieu.

Een oud drama opgeheldert. — Op 4 December 1922 had de dokter van Beerfeld, een dorp bij Aix van Straatsburg, rond 1 uur in den namiddag zijn pastorij verlaten. Toen hij er twee uur later terugkeerde avond hij in den kelder het lijk van zijn zuster : de ondelukkige was gewurgd geworden. De moordenaar had in de pastorij niets gestolen.

Men gelooftde eerstmin dat hij gehandeld had om zich on het slachtoffer te wreken. Zoodat de moordnaad eenmijk onverklaarbaar scheen en weldra werd geklaspard.

Nu werd onlangs te Beerfeld een gestalt gegrepen. De dader werd aangehouden. Hij verklaarde dat de geestelijke had hem den weg gewezen, omdat deze haar had doorgezonden. De moord werd aangehouden.

DUITSCHLAND.

Schijnbaad bij een kind. — Te Rulsuitt heeft een geval van schijnbaad veel opwling veroorzaakt. Een kind van een gezin was zoek geworden en gaf benslotte zoo teeker van leven maar zoodat de ouders heer het voor dood verklaarde.

De vader had reeds aangifte van overtuiden gedaan op het gemeentehuis en zeiden het punt een dat voor het lijk te bellen. Hij ging eerst nog voor in de stoffkamer en streekte de hand van het kind.

Tot zijn grooten verbazing bemerkte de vader dat zijn kind nog dood was en en kwiek uren bleeide de dooiszwaande kleine werkelijk tot het bevrijd terug.

Stads- & Provincienieuws

TONGEREN. — Derde-Orde en vlaggewijding. — Verl. week hielden de Broeders Derde-Ordelingen van Tongeren, hun jaarlijksch retret. Elken avond was de stemmige kerk van het Beerjhof ruim gevuld met mannen, die luisterden naar het machtige woord van den alom-gekenden predikant, E.P. Paschasius. Hij leerde ons mannenvolk eerbied hebben voor hun hoogste belangen, eerbied voor hun ziel, hun overtuiging, hun vroeger en hun taak. En dat zijn krachtig woord insloeg, dat bewijst wel de aandacht waarmee zij den gewijden redenaar iederen avond een gansche uur volgden.

Zondag morgen, in de Mis van 7 u. had de generale Communie plaats : de kerk was te klein en het was rooterd al ons sterke mannen en fiere jongelingen te zien aanknielen aan de Communiebank.

's Namiddags werd de vlag der jeugd-afdeeling van de Derde Orde door den Hoogeerw. Pater Provincial gewijd. De jeugdafdeeling, 'n 25 jongens sterk, had zich voor de vlag als een eerewacht opgesteld. Heerlijk spreidde de vlag haar kleuren schitterring door de kerk. Hoog in een hemel van gulden licht koepelt de Sint-Pieterskerk van Rome op den achtergrond boven de wereld uit ; vlak boven de Moederkerk rijst de machtige toren der O.L.V.-Kerk van Tongeren in Pchtbhauwe kleuren en sterke lijnen omhoog. Op den voorgrond staat de heraut van Christus, de H. Franciscus, die de jeugd, door 2 flinke jongens vaandelbeeld, uitnodigt om langs den weg van het aloude steeg Gesoef (kerk) op te gaan tot de katholieke actie (Rome) van de glorie der zalighed.

Dit zinnebeeld heeft de predikant onderlijnd door een prachtige feestrede. Daarna werd de vlag gewijd, alsook het beeld der H. Theresia van het Kindje Jezus, beeld dat de Zusters Derde-Ordelingen hun Eerw. Bestuurder, P. Joachim, om zijn 25 jarig bestuur in dankbare hulde vereerden.

Na het Lof werklonk het Vaandelliied en ging men in stoet, de vlag in top, naar de Concordia zaal, waar de tooneelbond van St-Antoniuskring uit Gent het mooi Franciscuspel meesterlijk opvoerde. De bomvolle zaal geraakte in verrezering voor het aandoenlijk spelen en spaarde de toejuichingen niet. M. Pol Speeckaert, de hartige Lans Crispijn oogstte hijzonder veel bijval.

De 16 Februari was een schoone Franciseusdag, die de vrie den van den Poverello nog lang geheugen zal.

Betooging tegen de besnedtiing der waterloopen. — Zondag 16 Febr. had te Tongeren in de zaal « Kursaal » eene belangrijke vergadering plaats, onder het Eerevoorzitterschap van de Heeren volksvertegenwoordigers Paul Neven en Senator Georges Meyers en Dr. Ricken, Tabellen voorzaatsvrie Heeren waren tegen woordig, alsook meer dan 100 visschers en belanghebbenden en daartusschen verschillende afgevaardigden der sociëteiten van Hasselt, Bilsen, Wellen, Beverst, Diepe beek, Bergworm en anderen.

M. Blaffart, afdeelingsvoorzitter aan het bestuur der open waterwegen die de stad Brussel, zeeft ons klaar en duidelijk zake de praktische middelen, geschikt om uit vergeetsuk op te lossen, hij bewijst in een gekeurde en klare studie dat de oplossing niet alleentijk mogelijk is, maar zelfs winstgevond voor de rijwevaars, indien zij de wetenschappelijke zuivering hunner afvalwateren willen toepassen, en terzelfdertijd de anders verloren grondstoffen die de

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER »

— 48 —

HET VOLK VAN DEN MIST

DOOR

M. RIDERHAGGARD.

Juanna overwoog een wijl. Was heel die comedie niet gespeeld om haar schrik aan te jagen ? Zij beefoot om spoedig nog langer vertzet te bieden en te zien wat er verder gebeuren zou.

— Ik weiger Olfan te trouwen, was haar antwoord.

Nam opende het paneel en fluisterde een woord in Soa's oor, die daarop een beef gaf. Onmiddellijk wierpen de twee offeraars Leonard met den rug tegen den grond, eene gemakkelijke taak daar hij gebonden was, en sleepten hem voort tot zijn hoofd boven de opening lag. Toen bleven zij staan als om een eindbeef af te wachten.

Nam trok Juanna eenige stappen achterwaarts uit.

— Voor de laatste maal, vroeg hij, welk is uw besluit ? Moet die man loven of sterven ? Spreek spoedig.

Juanna blikte nog eens naar binnen.

Leonards hoofd en schouders waren reeds in den put verdwenen, terwijl de offeraars hem vast hielden in de lenden, wachtende op het teeken van Soa om hem te laten neervallen.

— Maak hem los, zegde Juanna nauwhoorbaar ; ik zal Olfan trouwen.

Voorwaarts stappend, fluisterde Nam iets tegen Soa, die een ander beef gaf. De offeraars haalden Leonard terug op en rolden hem in eenen hoek der cel, blijkbaar met tegenzin, want zij zouden liever van Leonard af geweest zijn. Onmiddellijk werd het paneel gesloten.

— Ik zegde, maak hem los, herhaalde Juanna ; nu liet de man op den grond als een gevallen boom, zich niet kunnende bewegen.

— Nog niet, Herderin, antwoordde Nam, want gij zoudt van gedacht kunnen veranderen en dan zou het moeite kosten hem opnieuw te binden, want die man is sterk en geweldadig ; wanneer Olfan komt om uw hand te vragen, moet gij niets van dien man zeggen, want hij meent hem dood ; zegt gij een woord over hem, dan kost dit zijn leven. Hebt ge mij verstaan ?

— Ik heb u verstaan, antwoordde Juanna. Maar verwijder dan die prop uit zijnen mond.

— Vrees niets, Herderin, 't zal gedaan worden — als gij gesproken hebt met Olfan ; en nu, wanneer wenscht gij den hoofdmaris te ontvangen ?

— Wanneer gij wilt. Hoe spoediger het voorbij is, hoe beter.

— Goed, Soa, zegde hij tot zijne dochter, die juist de cel binnentrad, maak nu licht en roep den koning Olfan, die buiten staat.

Soa verliet het vertrek en, overvallen door angst, welken zij niet wilde toonen, zonk Juanna terug op hare legerstee, haar aangezicht verbergende in hare handen. Eene wijl duurde de stilte, en een oogenblik nadien, door Soa binnengeleid, trad koning Olfan in de cel.

— Wees voorzichtig, Herderin, fluisterde Nam een laatste maal ; één woord — en de Verlosser sterft.

XIV.

Juanna's tweede huwelijk.

Eene wijl was er stilte, dan zag Juanna omhoog. Olfan's gelaat met hare oogen zoekende. Niets was daarin te lezen, want het was onmogelijk het masker van plechtige kalmte te doordringen, waarachter, gelijk de meeste mannen van zijn ras, Olfan gewoon was zijne gevoelachten te verbergen. Hij leunde op zijne zware speer, zijn hand licht gebogen, als een teeken van nederigheid ; zijne donkere oogen op haar aangezicht gericht, onbewegelijk een beeld van wilde vermogendheid.

Juanna was verplicht in gehzelven te belijden, dat zij voor een goddelijker voorbeeld van den aanvuurmensch had gezien, dan dat gegeven door de hoofdman van het Volk van den Mist, terwijl hij daar voor haar stond in de cel.

Het licht der fakkels viel op hem, zijne groote gestalte uitlokkende, waarnevens die der schoorste mannen van zijn volk onbeduidend schenen. Het scheen op de tooren versierselen, teekens zijner waardigheid, rond zijnen hals, polsen en enkels ; op zijnen rijkversierde mantel in geitenvel, die neerhing van zijne schouders ; op de raafzwarte saamgebonden haarlokken die neervielen op zijnen rug en die scherp afstaken met de helderbruine kleur van zijn gelaat en zijne borst.

— Spreek op, Olfan, zegde Juanna ten slotte.

— Vrouw, sprak hij, met zijne lage, volle stem, men heeft mij geweitigd dat gij niet spreken wildet. Zoude altijd ben ik uw dienaar en gehoorzaam u. Vrouw, ik vernam dat uw echtgenoot, hij dien ge bemindet, dood is en geloof mij, ik treur er om. Ik beende mijn hand niet tot die misdaad ; dat te zamen met den dood van den dwerg en van den anderen blanke, moet op de rekening geeet worden van Nam, hier aanwezig, die bewerst dat hij er toe gedreven werd door den volkswil. Vrouw, zij alten zijn rechtrekken, ver over de bergen en door de lucht, en gij, als eene vermoende duif uit een verwijderd zuiderland gekomen, blijft eene prooi te midden der adelaars van het Volk van den Mist.

Een paar urgn meende ik u zelf dood, want met de duizenden in den tempel geloofde ik dat het uw schoon lichaam was, dat Nam van boven het reuzenbeeld afslingerde en ik beken dat, toen ik het zag, ik een krijgsman, wonde en mij zelve verwiekte omdat ik, die de koning ben, geen macht bezat om u te redden. Later kwam deze man, de hoofdfraaie, mij de waarheid vertellen en het door hem ontworpen plan bloot leggen, waardoor gij gered en aan het hoofd des volks zoudt gebracht worden, zichzelven terzelvertijd redderende en mijn zoeng in het land bevestigend.

— En welk is dit plan, Olfan ? vroeg Juanna na een pooze.

— Vrouw, 't is dat gij mij trouwen zoudt en voor het volk verschijnen, niet langer, als zijn afgod, maar als eene vrouw, in vleesch en bloed. Ik weet wel dat ik geheel en al zulke eer onwaardig ben en dat daarzelven uw hart vol dodfheid moet zijn over het verlies van iemand die u hoof is ; dat uw geest nu weinig gesteld is op de kwize van onzen echtgenoot ; ook hernieuw ik mij aan u gesproken tusschen mijn beiden en eene door u gedane beloofte. Dit alles heb ik aan Nam verteld en hij zegde mij dat de zaak hoordringend was, dat gij hier niet lang kondet verborgen blijven en dat gij sterven moest, zoo ik u niet nam tot vrouw. Daarom, en omdat mijne liefde voor u groot is, zeede ik tot hem : Ga mij en vraag of zij mij glimlachend wil ontvangen, wanneer ik tot haar kom na 't zulke woorden.

Doch alvorens te gaan, verdide Nam zekere zaken met mij, namelijk dat ik voor u een beeeen prijs zou betalen, dat ik aan wes twaak zou afzien en onden naar vergeten, al dingen die ik beloofde, indien gij mij vriendelijk ontvingt, zoo vurig is mijne genegenheid voor u. Uwe vloden om en Nam keerde terug met de melding dat gij, alles overwoo en hebbend, een gutstig antwoord had gegeven. Daarop zegde ik hem, dat ik hem niet betrouwde en ik die woorden van uwe lippen alleen wilde vernemen.

En daarom, vrouw, ben ik hier, om uw woord te hooren en mij zelven aan te bieden, om u te dienen gansch mijn leven, als uw echtgenoot en uw slaaf. Ik heb u weinig te geven, u die zijt opgekweekt in een zonniger land en bij vriendelijker volk ; niets, dan mij zelven, het wilde opperhoofd van mannen, wier hart koud is als onze bergen en somber als de meest sneeuw gevulde lucht ; niets dan mij zelven, den dienst mijner krijgslieden en de eerste plaats tusschen de Kinderen van den Mist.

Laat mij nu thans uw antwoord kennen, en 't weze wat het wil, zonder morren zal ik het aanvaarden, want, want ik minst van u verlang is u mijzelven op te dringen tot een huwelijk. Ik smeek het u, spreek openlijk tot mij en ons en vooral, want moest ik u verlorgen zoo ware 't ergste mij beschoren : en, eens dat gij mij uw woord hebt gegeven, zou ik niet dulden u te zien vertrekken ; liever zou ik dan sterven.

En andermaal boog hij, leunde op zijne speer en zweeg stil.

Juanna overzag den toestand in enkele seconden : hij was hopeloos en verschrikkelijk.

Aan hare beide zijden standen Nam en Soa, de laatste nabij de deur met het opengaande paneel, waarachter Leonard gebonden lag : en zij wist heel goed dat, zoo zij een enkel woord der waarheid tot Olfan zeede, dit woord het signaal zou weezen voor Leonards dood. 't Was mogelijk dat de hoofdman haren eigen persoon verdeg tegen geweld zou beschermen ; maar, wat gaf zij om haar zelven, indien Leonard dood was ? Slechts één ding bleef haar over, zich bereid verklaren Olfan's vrouw te worden. Het kwam haar wel schandelijk voor a'dus dezen eerlijken man te bedrieger, den eenigen vriend, dien zij tusschen 't Volk van den Mist hadden gevonden. Maar hier diende ras een besluit genomen te worden en mocht niets haar weerhouden.

(Wordt vervolgd)